

“La nostra fortalesa és prestada”

No em siguis fluix, tou. —Ja és hora que rebutgis aquesta estranya compassió que sents per tu mateix. (Camí, 193)

18 de novembre

Abans parlàvem de lluita. Però la lluita demana entrenament, una alimentació adequada, una medecina urgent en cas de malaltia, de contusions, de ferides. Els Sagraments, medecina principal de l'Església, no són superflus: quan són abandonats voluntàriament, no és

possible de fer un pas en el seguiment de Jesucrist: els necessitem com la respiració, com la circulació de la sang, com la llum, per a estimar en qualsevol instant allò que el Senyor vol de nosaltres.

L'ascètica del cristià demana fortalesa i en troba en el Creador. Nosaltres som la fosca i Ell és la claríssima resplendor; som la malaltia, i Ell és salut robusta; nosaltres som l'escassetat, i Ell la infinita riquesa; som la feblesa, i Ell ens sustenta: *quia tu es, Deus, fortitudo meas*, perquè sempre sou, oh Déu meu, la nostra fortalesa. No hi ha res en aquesta terra que sigui capaç d'oposar-se al broll impacient de la Sang redemptora de Crist. Però la petitesa humana pot entelar els ulls, de manera que no s'adonin de la grandesa divina. D'aquí ve la responsabilitat de tots els fidels, i especialment dels que tenen l'ofici de dirigir —de servir— espiritualment

el Poble de Déu, de no estroncar les fonts de la gràcia, de no avergonyir-se de la Creu de Crist. (És Crist que passa, 80)

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/la-nostra-fortalesa-es-prestada/> (23/03/2026)